

РЕШЕНИЕ

№ 213

гр. П., 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ненка Цветанкова

при участието на секретаря Наталия Димитрова
като разгледа докладваното от Ненка Цветанкова Гражданско дело № 20235220104006 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявена искова молба от Г. Р. С., с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „Х. Б.“ № 55, ет. 2, ап. 8, чрез пълномощник – адв. К. Х. от АК П. против Р. И. С., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „Х. Б.“ № 55, ет. 2, ап. 8, с която се иска от съда да постанови решение, с което да бъде осъден ответникът Р. И. С. да заплаща на ищцата месечна издръжка в размер на 500 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 09.11.2023 г. до завършване на висшето й образование, ведно със законната лихва върху всяка просрочена месечна вноска до окончателното й изплащане.

В исковата молба се твърди, че ответникът е баща на ищцата, която към момента е студент в Пловдивски университет „П. Х.“, в редовна форма на обучение, специалност „Публична администрация“ във Факултета по икономически и социални науки за придобиване на ОКС „Бакалавър“. Твърди, че семестриалната такса за 2023 г., която е заплатила, е в размер на 843,60 лева, като тази сума ѝ е предоставена от нейната майка Е. Т. К.. Сочи, че майка ѝ получава трудово възнаграждение в минимален размер от 873,60 лв. Твърди, че е невъзможно да бъде издържана единствено и само от майка си. Същевременно посочва, че ответникът работи в „Е. И.“ АД гр. П., ЕИК ****, на длъжност „монтажник“ и получава работна заплата около 1600 лв. месечно. Счита, че доколкото не може да се издържа единствено от доходите на своята майка, са налице предпоставките на чл. 144 от СК да получава издръжка от своя баща.

Претендира разносните по делото.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът Р. И. С. депозира писмен отговор на исковата молба чрез пълномощник – адв. С. М. от АК П., с който изразява становище за неоснователност на иска.

Не оспорва обстоятелствата, че е баща на ищцата Г. Р. С., както и че същата е студент в редовна форма на обучение в Пловдивски университет „П. Х.“, специалност „Публична администрация“.

Счита, че ищцата може да се издържа от доходите си или от използването на

имуществото си. Твърди, че преди завеждане на настоящото дело ищцата е прекратила по взаимно съгласие с работодателя трудовия си договор при 8 часов работен ден, като след това е продължила да работи на същото работно място на 4 часа. Ищцата съобщила в разговор с ответника, че в момента работи отново във фирма ЕТ „Зорница - Илия Радев“. Предвид обстоятелството, че ответникът е отстранен от семейното жилище съгласно Заповед за защита № 27 от 23.11.2023 г. на РС П. по гражданско дело № 3347/2023 г. същият е принуден да живее на квартира и да заплаща месечен наем в размер на 400 лв.

Посочва, че макар ищцата да е студент в ПУ, то тя живее в гр. П. и пътува до гр. Пловдив само когато има занятия, а като студент има право да ползва намаление от 50% от редовните цени на БДЖ. Това от своя страна не налагало големи допълнителни разходи във връзка с нейното обучение. Сумата в размер на 843,60 лв. за заплащане на семестриалната такса на ищцата се твърди, че ѝ е дал именно ответникът.

Ответникът посочва, че работи в „Е. И.“ АД гр. П. на длъжност „леяр детайли от олово за акумулатори“ с основна месечна работна заплата от 780,00 лв., като получаваното от него ежемесечно трудово възнаграждение варира в зависимост от производителността му между 1000 лв. и 1500 лв. Ответникът бил собственик и на моторно превозно средство, чиято поддръжка и обслужване също се явявал ежемесечен и годишен разход за него.

Предвид изложеното, поради тези негови разходи, както и необходимите му за задоволяване на ежедневните му нужди, не остават допълнителни парични средства, с които да издържа пълнолетната си дъщеря. Заплащането на издръжка от страна на ответника би му създавало значително затруднение, тъй като той не притежава средства над необходимите за собствената си издръжка.

Моли за отхвърляне на исковата претенция. Евентуално за присъждане на издръжка в минимален размер.

Претендира разноски.

В съдебно заседание ищцата се явява лично и с пълномощник - адв. К. Х., като поддържа исковата молба и моли съда да я уважи. Депозира писмена защита в предоставен от съда срок, в която излага подробно съображения в подкрепа на искането си.

В съдебно заседание ответникът се явява лично и с пълномощника си – адв. С. М. от АК П., моли съда да отхвърли иска като неоснователен и недоказан. Подробни аргументи в тази насока излага в представена писмена защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С доклада по делото е прието за безспорно, а и от приложените по делото писмени доказателства /Удостоверение за раждане, издадено въз основа на Акт за раждане № 1059 от 05.08.2004 г. на общ. П.; Уверение № 2308781027 от 26.10.2023 г., издадено от Пловдивски университет „П. Х.“, Факултет по икономически и социални науки/, се установява, че ответникът е баща на ищцата, както и че ищцата е студент в редовна форма на обучение в ПУ „П. Х.“, I курс, специалност „Публична администрация“. Видно от квитанция № 204548/2023-09-07T00:00:00 от дата 07.09.2023 г. за внесена семестриална такса за обучение в ПУ „П. Х.“ семестриалната такса на ищцата възлиза на сумата от 843,60 лева.

От приетото като доказателство по делото удостоверение с изх. № 4756 от дата 30.10.2023 г., издадено от ЕТ „З.-И. Р.“, БУЛСТАТ 020983095, с адрес гр. П., ул. „Р. А.“ № 8, се установява, че брутното трудово възнаграждение на майката на ищцата Е. Т. К. за периода от месец април 2023 г. до месец септември 2023 г. включително е в размер на 5227,56 лева, а нетното трудово възнаграждение за същия период е в размер на 4056,42 лева.

Представен по делото като доказателство е Нотариален акт за покупко продажба на

недвижим имот № 53, том I, рег. № 1128, дело № 43 от 2015 г. на нотариус Петкана Минева, вписана в НК под № 168, от който се установява, че ищцата е собственик на следния недвижим имот: самостоятелен обект в сграда с идентификатор на обекта № 55155.505.670.1.8 по КККР на гр. П. с адрес на имота гр. П., бул. „Х. Б.“ № 55, ет. 2, ап. 8, с предназначение на обекта жилище, апартамент № 8, с площ 43,73 кв. м., ведно с прилежащите части – мазе № 22 и 2,3338 % ид. ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, като продажбата е извършена с условие майката на ищцата Е. Т. К. да запази за себе си и за ответника Р. И. С. пожизнено и безвъзмездно правото на ползване на имота, предмет на продажбата.

От приетите по делото писмени доказателства – договор за наем на недвижим имот от 18.10.2023 г. и приемо – предавателен протокол към него се установява, че ответникът на посочената дата е сключил договор за наем на двустаен апартамент, находящ се на адрес гр. П., ул. „Батак“ № 20, ет. 3, ап. 12 ГЗ, за срок от 12 месеца срещу задължението да заплаща месечна наемна цена в размер на 400 лева.

Не е спорно между страните, а и от представените писмени доказателства – Свидетелство за регистрация Част I, се установява, че ответникът е собственик на МПС – лек автомобил марка „Дачия“ модел „Логан“ с рег. № ****. От ответника са представени по делото писмени доказателства за извършени разходи във връзка с притежавания от него лек автомобил – квитанция за платен данък в размер на 71,15 лева, декларация и фискален бон за закупена годишна винетка в размер на 87 лева и работна карта № 911157041/28.09.2023 г., касаеща ремонт на притежавания от ответника лек автомобил за сума в размер на 285,32 лева, както и застрахователна полица № BG/22/123003092081 от 10.10.2024 г. за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която е платена годишна застрахователна премия в размер на 244,44 лева.

Видно от трудов договор № 14 от 05.10.2009 г. и заповед № 91 от 03.01.2023 г., ответникът заема длъжността „монтьор, оловни акумулатори“ в дружеството „Е.-И.“ АД гр. П. като е уговорено трудово възнаграждение в размер на минималната работна заплата. От приетото като доказателство по делото удостоверение с изх. № 115 от 24.01.2024 г., издадено от „Е.-И.“ АД, БУЛСТАТ ****, с адрес гр. П., ул. „Искра“ № 9, се установява, че brutното трудово възнаграждение на ответника за 2023 г. по месеци е както следва: за м. януари 2023 г. – 1993,01 лева, за м. февруари 2023 г. – 1904,02 лева, за м. март 2023 г. – 2088,03 лева, за м. април 2023 г. – 1746,00 лева, за м. май 2023 г. – 1918,95 лева, за м. юни 2023 г. – 2088,00 лева, за м. юли 2023 г. – 2002,25 лева, за м. август 2023 г. – 2176,85 лева, за м. септември 2023 г. – 1827,22 лева, за м. октомври 2023 г. – 2088,00 лева, за м. ноември 2023 г. – 2118,00 лева, за м. декември 2023 г. – 1744, 91 лева, общо в размер на 23 695, 24 лева.

От представените по делото писмени доказателства – заповед № 4769 от 28.12.2023 г. на ЕТ „З.-И. Р.“, БУЛСТАТ 020983095, с адрес гр. П., ул. „Р. А.“ № 8 и справка за актуалното състояние на всички трудови договори за ищцата Г. С., приложена към писмо с изх. № 656/18.01.2024 г. на НАП, ТД Пловдив, офис П., се установява, че трудовото правоотношение на ищцата с работодателя ЕТ „З.-И. Р.“ е прекратено на 28.12.2023 г., както и че ищцата няма действащи трудови договори.

Видно от приложените по делото Решение № 1258 от 23.11.2023 г., постановено по гр. д. № 3347/2023 г. по описа на РС П. и заповед за защита № 27 от 23.11.2023 г., постановена по същото дело, ответникът е отстранен от съвместно обитаваното с майката на ищцата жилище, находящо се в гр. П., бул. „Х. Б.“ № 55, ет. 2, ап. 8 за срок от десет месеца, считано от 23.11.2023 г.

Ищцата е дала обяснения по реда на чл. 176 от ГПК, в хода на които разяснява, че ответникът я е придружил до университета и фактически ѝ е дал пари за заплащане на семестриалната такса, но това били пари, спестени от родителите ѝ съвместно.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 144 СК родителите дължат издръжка на пълнолетните си деца, които учат редовно в средно и висше учебно заведение, за срока на обучението, до навършване на 25-годишна възраст, като въведеното в закона изискване е учащите да не могат да се издържат от доходите си или от използване на имуществото си и родителите да могат да дават издръжка без особени затруднения. Пълна безусловност на задължението не е налице - следва да се установи, че детето продължава да учи редовно в средно или висше учебно заведение, че то не може да се издържа от доходите си или от използване на имуществото си, както и даването на издръжката не трябва да създава особени затруднения за родителя. Последното предполага родителят да притежава средства над собствената си необходима издръжка, които да му позволяват без особено затруднение да отдели средства и за издръжка на пълнолетното си учащо дете. Преценката за това следва да е конкретна и зависи от имуществото, от доходите, квалификацията, семейното положение, здравословното състояние и начина на живот на задълженото лице. По силата на чл. 154, ал. 1 ГПК на ищцата принадлежи правното задължение да установи наличието на посочените предпоставки като това доказване следва да бъде пълно и главно. Ответникът следва да докаже, че ищцата реализира доход, от който да се издържа и че даването на издръжка би съставлявало особено затруднение за него.

По делото не се спори и от представените доказателства се установи, че ответникът е баща на ищцата, която е родена на 02.08.2004 г. и е навършила пълнолетие на 02.08.2022 г., както и че към момента на предявяване на исковата молба ищцата е записана като студент в първи курс, в редовна форма на обучение във висше училище като не е навършила 25 годишна възраст. По делото се събраха доказателства, че ищцата е работила до 28.12.2023 г. и съответно е реализирала собствени доходи като не се установи размерът на тези доходи. Към момента на приключване на съдебното дирене ищцата вече не работи. Установи се, че ищцата има собствено жилище, по отношение не което е учредено пожизнено право на ползване, поради което ищцата освен за лично ползване не би могла да го използва за събиране на граждански плодове чрез отдаване на част от него под наем и същото не представлява сигурен източник на доход за ищцата. Не се установи ищцата да има друго собствено имущество, от което да се издържа. Не е спорно също, че ищцата разчита на помощта на своята майка Е. Т. К. за посрещане на ежедневните си разходи.

Предвид изложеното съдът приема, че по делото не се събраха доказателства относно това ищцата да реализира собствени доходи от трудова или друг вид дейност или да има собствено имущество, от което да се издържа. При направеното от ответника оспорване, то в негова тежест бе да докаже оспорването си като ангажира доказателства за обратното. Поради това следва да се приеме, че е налице тази предпоставка на чл. 144 СК и е доказано по отношение на ищцата липсата на имущество, от което да се издържа.

С оглед на събраните по делото доказателства, съдът намира, че пълнолетната ищца - студент има нужда от определена издръжка. Задължението на родителите да издържат децата си е морално задължение, но докато задължението за издръжка по чл. 143 СК- при ненавършили пълнолетие деца е безусловно от гледна точка на положението на детето, то при издръжката на пълнолетен учащ, пълна безусловност на задължението не е налице. За да прецени дали претендираната от пълнолетното дете издръжка няма да създаде особени затруднения на бащата, съдът следва да установи какво е материалното му положение към настоящия момент, има ли други приоритетни задължения, както и наличието на други обстоятелства, които пряко рефлектират върху тези материални възможности. В настоящия случай съдът прие, че пълнолетната ищца не може да се издържа от имуществото си. Няма спор, че за поддържане на пълнолетен учащ са необходими средства за обучение, учебни пособия, храна, облекло и други ежедневни разходи. В случая, ищцата към настоящия момент е записана в учебно заведение в гр. Пловдив и макар да не се установи да са й

необходими средства за жилище, общезитие, то безспорно обучението ѝ в друго населено място е свързано с допълнителни пътни разходи. Установената нужда от средства за издръжка на пълнолетния учащ не означава, че тя следва да се осигурява от родителя, от когото се търси, защото пълнолетните деца по начало са длъжни сами да се грижат за издръжката си. В този смисъл е съдържанието на нормата на чл. 144 от СК, която предвижда заплащане на издръжка от родителя, но само след като той е покрил своите собствени нужди и има възможност без особени затруднения да поеме тази издръжка като особеното затруднение се изразява в ограничаване на възможностите за задоволяване на елементарните конкретни нужди на самия родител.

В случая от събраните в хода на делото доказателства се установи, че размерът на получаваното от ответника брутно трудово възнаграждение е средно 1974,60 лева месечно, както и че същият заплаща месечен наем от 400 лева. Не се установи по делото ответникът да има алиментни задължения към непълнолетни деца или други извънредни разходи извън тези, необходими за собствената му издръжка, като за такива не се считат обичайните разходи по поддръжка и експлоатация на притежавания от него лек автомобил. При това положение съдът намира, че последната предпоставка - възможността на родителя, от когото се иска издръжката, да може да я дава без особено затруднение, според съда е налице, но само за част от исканата издръжка, а именно издръжка в размер на 250 лв. месечно. Уважаване на претенцията над тази сума би представлявала особено затруднение и би изложила на опасност нормалното съществуване на ответника, като би го поставила в невъзможност да посрещне нормално екзистенциалните си потребности. Следва да се има предвид, че въпреки навършеното от ищцата пълнолетие, след като ответникът не е ангажиран пряко с необходимите грижите по детето, което продължава образованието си, то същият следва да изпълни моралния си дълг като участва финансово в издръжката му. Съдът намира, че пълнолетното дете има нужда от издръжка като студент, но възможностите на родителя да заплаща издръжка на детето си, без това да създаде особено затруднение за него е именно визираната по-горе сума.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че във възможностите на ответника е да заплаща на дъщеря си Г. Р. С. месечна издръжка в размер на 250 лева, поради което исковата претенция е частично основателна и следва да бъде уважена за размера от 250 лева, а за разликата над 250 лева до претендирания размер от 500 лева месечно отхвърлена. Издръжката ще следва да бъде присъдена, считано от датата на предявяване на исковата молба - 09.11.2023 г. Издръжката ще се дължи до завършването на висшето образование от ищцата, но не по-късно от навършването на 25-та годишна възраст, респ. до настъпването на други обстоятелства за нейното изменение или прекратяване.

С оглед изхода от спора и предвид отправеното искане, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК съразмерно с уважената част от иска, в тежест на ответника следва да се възложат сторените от ищцата разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 250 лева. В тежест на ответника ще следва да се възложи заплащането на дължимата се държавна такса върху присъдената издръжка в размер на 360 лева. Ищцата е сторила и разноски за платена държавна такса в размер на 25 лева, но предвид разпоредбата на чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК същата е недължимо платена и не следва да се възлага в тежест на ответната страна. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска, поради което в тежест на ищцата следва да се възложат сторените от ответника разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 250 лева.

Съдът намира, че сторените разноски от страните следва да се присъдят по компенсация, с оглед улесняване изпълнението на съдебния акт и за яснота за страните. /В този смисъл Определение № 599 от 5.11.2018 г. на ВКС по ч. т. д. № 787/2018 г., II т. о., ТК./. В тази връзка и след като всяка от страните дължи на другата разноски в размер на 250

лева за заплатеното от нея адвокатско възнаграждение, след компенсация такива не следва да се присъждат.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК ще следва да се постанови предварително изпълнение на решението за присъдената издръжка.

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 144 от СК Р. И. С. , ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „Х. Б.“ № 55, ет. 2, ап. 8 **ДА ЗАПЛАЩА** на Г. Р. С., с ЕГН *****, с адрес гр. П. ул. „Х. Б.“ № 55, ет. 2, ап. 8, месечна издръжка в размер на 250 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 09.11.2023 г. до завършване на висшето й образование, но не по-късно от навършването на 25-та годишна възраст, или до настъпването на друго обстоятелство, обуславящо изменение или прекратяване на издръжката, ведно със законната лихва върху всяка просрочена месечна вноска до окончателното й изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 250 лева месечно до предявения размер от 500 лева месечно, като неоснователен.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК **ПОСТАНОВЯВА** предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА Р. И. С. , ЕГН *****, с адрес гр. П. ул. „Х. Б.“ № 55, ет. 2, ап. 8, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС П. държавна такса върху присъдената издръжка в размер на 360 лева.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд П. в двуседмичен срок след изтичане на срока по чл. 316 от ГПК, обявен на страните в открито съдебно заседание.

Съдия при Районен съд – П.: _____